

отрядъ по 20 рицаря. На всѣки рицаръ даде по 100 сержанта, а за своето собствено прикритие остави 50 кавалера. Тритѣ отряда ромей остави най-назадъ, преди ариергарда. Всѣки отрядъ носѣше знамето на своята родна земя. Всѣки рицаръ, всѣки войскаръ бѣ облѣкъль пълно бойно снаряжение.

Капеланитѣ отслужиха молебень за да имъ бжде Свети Духъ на помощъ. Следъ това изповѣдаха и причастиха войскитѣ. Кръстътъ Господень предадоха на капелина Филипъ, който се качи на свѣтъль конь и застана начело на авангарда. А щандарта на кръстонцитѣ го пое Ренис дьо Три.

Херолдитѣ протрѣбиха на отрядитѣ да се-разгърнатъ въ боень редъ. Зацвилиха нетърпеливо браннитѣ коне, разтърсиха дълги гриви, заплющѣха многобройнитѣ пѣстри прѣпорци по копията, развѣха се перата по шлемоветѣ, заблестѣ подъ лжчитѣ на слънцето цѣлата войска.

Отъ време на време лекъ вѣтрець донасяше далечния грохотъ, цвиленето на конетѣ, виковетѣ на българитѣ.

Анри обиколи всички отряди и отново ги насърдчи съ вдъхновено слово:

— Господа, ще ви помоля днесъ всички да бждете братя единъ къмъ други. И ако, поради нѣкакво недоразумение, помежду ви има гнѣвъ или умраза, всичко да бжде мълчаливо простено. Още веднѣжъ повтарямъ, не се страхувайте, бждете смѣли и самоувѣрени, защото, ако е угодно Богу, днесъ ние ще ги победимъ!

Въ този мигъ долетѣ бранникъ, който предаде вестъ отъ маршалъ Жофруа:

„Българитѣ потеглиха вече! Войскитѣ имъ сж най-малко два пѣти повече отъ нашитѣ! Ние сме на добре закрито мѣсто и ви чакаме!“

Като изслуша доклада на маршала, Анри смирено колѣнечи, прекръсти се и каза:

„Боже великъ и всемогъщъ, позволете днесъ да си отмъстимъ на българитѣ, ако такава е Вашата воля.“

Следъ това, той свика баронитѣ и за последень пѣтъ напомни да не атакуватъ преди да имъ заповѣда, защото